

A hegyi túra

A hétvégére családommal izgalmas kirándulást terveztünk a Balaton-felvidékre. Vasárnap körülbelül 10 órakor indultunk el autóval Badacsonyba.

Az egyórás út alatt beszélgettünk, zenét hallgattunk, és jókat nevettünk. Olyan helyek mellett is elmentünk, amik előhozták a jó emlékeimet. Ilyen volt például az Ázsia Múzeum és a Szépkilátó. A távolban a Balatont is látni lehetett, ami a fényes napsütésben gyönyörű látványt nyújtott.

Amikor megérkeztünk az ismerős parkolóba, akkor én és édesapám elmentünk megkeresni a hegyi taxisofőröket, hogy szerezzünk egy kis információt. Ezután beültünk az autóba, ami két perc alatt felvitt minket a Kisfaludy-házhoz.

Itt kiszálltunk, és gyalog folytattuk utunkat. A csúszós köveken való séta egy kisebb kihívást jelentett, hiszen a meredek hegyoldalon felmenni alapból sem egyszerű dolog. A túra kezdetét vette, és először a betonozott úton mentünk.

Aztán eljött az a pillanat, amikor a betonutat felváltotta a földes terep, ezért nekünk is alkalmazkodnunk kellett a helyzethez. Útközben sokszor megálltunk nézelődni, hiszen az út mellett az erdős részen hatalmas kövek és szép természeti képződmények találhatók. Ezután jött az igazi kihívás, ami egy hatalmas és meredek lépcső formájában mutatkozott meg. A 464 lépcsőfokkal rendelkező Bujdosók lépcsője volt a túra legnehezebb része, mivel itt a legmeredekebb a hegy, és elég csúszós köveken kellett lépkedni. A Kéktúra útvonalába esett ez a hatalmas lépcső, ami felvitt a hegy tetejére. Útközben a pihenőhelyek nyújtottak segítséget, mert itt le lehetett ülni, és fel lehetett készülni az újabb megpróbáltatásokra. A lépcső után érkezett a kicsit laposabb rész, ahol több emberrel is találkoztunk.

Ott állt a körülbelül négy-öt méter magas kereszt, és a gyönyörű panoráma kárpótolt minket a sok lépcsőzésért.

Kipihenten indultunk tovább, és az erdőn keresztül sétáltunk át. Nyugtató csend borult ránk, viszont eléggé zavart, hogy a kisebb ágak folyamatosan leestek, ezért úgy tűnt, mintha valaki fentről dobálna minket.

Elgondolkoztunk, hogy az itt élő állatok vajon hol olthatják a szomjukat, mivel eddig még egy darab vízelőhelyet sem láttunk. Ekkor megpillantottunk egy gödröt, amihez közelebb érve láthattuk a vizet.

Amikor már végre lefele indultunk, akkor sem tudtunk kényelmesen sétálni, mivel egy nagyon meredek és szűk úton kellett lemenni, ahol egyedül az egyensúlyunkban bízhattunk.

És itt jön a kedvenc részem: éppen fotózni akartam a meredek lefele vezető utat, amikor zümmögést hallottam a jobb oldalamból, amitől megijedtem. Valószínűleg a bogár is megijedhetett, mivel megajándékozott egy csípéssel. De legalább a képet meg tudtam csinálni.

Ezután az incidens után fájjal sétáltam tovább, ami nem volt túl egyszerű a meredek hegyoldalon.

De ezt mi még tudtuk fokozni! A túra legjobb részének mégiscsak azt tartom, amikor rossz irányba mentünk. Megkérdeztünk pár arra járó túrázót, hogy merre haladjunk, hogy a Kisfaludy-házhoz érjünk, de rossz irányt választottunk, ezért a hegy másik oldalán kötöttünk ki. Így a háromórás útból csináltunk magunknak egy négyórás túrát. Felettébb szórakoztató volt a tűző napon sétálni úgy, hogy innivalónk már a végét járta!

Szerencsére találtunk egy éttermet, ahol tudtunk venni három dobozos italt, ezzel eloltottuk a szomjúságunkat. Tovább sétáltunk körülbelül tíz-húsz méterre a vízparttól. Legszívesebben ruhástul ugrottam volna a vízbe, de egyrészt el volt zárva a part, másrészt nem engedték volna a szüleim.

Fáradtan baktattunk tovább, mígnem elértünk célpontunkhoz, a badacsonyi piac-szerűséghez. Itt beültünk egy étterembe, és jókat ettünk. Én és anyukám rántott sajtot rendeltünk sültkrumplival, apukám halat, az öcsém pedig egy hamburgert evett. Mindenki kapott egy üveg szénsavmentes vizet is, hátha megszomjaznánk.

A késői ebéd után úgy döntöttünk, hogy eszünk fagyit. Szerencsére találtunk egy Ice 'N' Go! standot, ahol meg is vettük a jeges finomságokat. Ezután elmentünk édesapámnak venni jégkását, mivel ő nem szeretett volna fagyizni. A kikötőben sétálgatva elfogyasztottuk édességeinket, majd visszamentünk az autóhoz.

Hazafele úton ismét zenét hallgattunk, az öcsém el is aludt egy kis időre. Otthon fáradtan pihentünk le, viszont nekem itt még nem ért véget a nap. Szombaton a mamáméknál szüreteltünk, ami szinte egy egész napos folyamat volt, ezért szombat délután nem tudtam tanulni. Így hát vasárnap kellett megcsinálnom a feladataimat, de szerencsére hamar elvégeztem a tanulnivalóval.

Összességében nekem nagyon tetszett ez a túra, és nagyon élveztem Badacsonyan lenni. Remélem, jövőre is lesz ilyen kalandban részem.

Szekér Nóra 8.a

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola